

9

Krova stena.

I nenušlene delu železne oblice se vzdiguje visoka pečina, od naroda
zploho, "Krova stena" imenovana. Vrhod to nune, ti sledeca
pravica pove.

Na vrhu znamenje pečine, ki se na vrhu stene polagoma
v dolino zgloblja in veliko sladke pasice redi, prijeneta nekoga jutra
dva pastirčka svoje ovčice. Ko se goldus približa, se vsedeta pod krovo
sureho. Potegeta iz torbe boji in kuhinjske sledice, katero pastirji radi
peli sebi nosijo, da kako ovčico s njo poudarijo, če se tako živino
napravijo. Čuvno tako stoteta tudi naša pastirčka, žuvela živinati,
kaj juna milo zdikuje in stotkuje na niso odasi. Statu se serpo spogledata.

»Kojne! - pojune mlajši, - to so vile? Moja maunka so mi že
večkrat pripovedovali, da tukaj v tej skilji vile prebivajo. Kaj, kaj, kaj
čim maunka, da tako milo zdikujejo? Liko! - klavi kaj je čukla?«
Kadar dosti pastirčka zjuvinata, souo se drobtince pobirat. Uj,
sirouasice, kako se nuni smilite?

Kes žvane sledice, jo napolni v statnu krukhou, se
nekej mlčka prilije ter jo postavi pod drivo.

»Se te-lee klaje-sojune tovaria, kaj suo trohico so-
jega krukha, gotovo so laene, kes bojo drobtince pobirati. In
moja maunka so nuni že tolkaju stuega i dobroga od kl pripov-
dovale, da se mi zares boje prav v serce osmilijo.«

»»Kzi! Kzi! - nni zaverne stajsi, - i trojini silami!«
Mar sou i trojini krukhou te potepuhne ledil, soue pa z praz-
nime krukhou stoli hodil. Kivim tako nenune ne! kaj se svoj kruk
pudilajo; če ne, kaj pa kamuje zoblejo, kaj ga je zaboje tukaj; kaj te vile!«

I tui kseidami postavi svojo sledico kamuja jedup i
sui sojega tovaria.

Kadva odideta. Na pečel, se vsedeta pod poznato sureho. Se
glej, čudesa! Mlajšega sledika je bila kopata rumenega čistega gla-
te, terdo serčnikova parhalol jo je popustil polica kamuja. Mlajši
postakuje od vesolja, ne vč, ne kaj, ne kam. Tolkaju ducarjev, se mit-
li, - če nas nebli župane nina. Kiska i stace bez bouca i klaje.

Ča ne tako nujno tovaria. Souo pogleduje spod čla na vodu
sojega tovaria. Kigova seča nni persi grevi? Kevšivost i latouost
se združita, i su vzdigue svojo roko v dratouostroc. Kevuškeu poli-
ne mlajšemu svoj noj se mlade neobine persi. Kudeca kiveca se glije
jo skalnatej pečine. Ke plime ne ploha se ni zamogla tega žnau-
nja strasčega mudodelstva izprati. Iz teh časov so tudi vile iz svih
klajev zibule. Samu stena se žnauce nni njih stališče pa tudi
stasno gločinstvo. Narod pa je od tega časa soo steno "krova
stena" imenoval.

J